ലോഡ്ജിൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച

ഇ. ഹരികുമാർ

ലോഡ്ജിൽ ഒരു ഞായറാഴ്ച

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

The Young Beggar, a painting by Bartolomé Esteban Murillo (1617–1682). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ലോഡ്ജിൽ ഒരു തൊയറാഴ്ച

ലോഡ്ജിൽ ഞായറാഴ്ചയുടെ ബഹളങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ. അന്തേവാസികളുടെ ഒരാഴ്ചത്തെ അലക്കല മുഴവൻ അന്നാണ്. മുകളിൽനിന്ന് വെള്ളത്തിനുള്ള മറവിളികൾ, ബക്കറ്റ് നിറക്കണ ശബ്ദം. ശബ്ദം മുകളിലേക്കം താഴേക്കം ഓടിനടന്ന് ഓർഡറുകൾ എടുത്തു.

ഞായറാഴ്ചയും തുറക്കണ പെട്ടിക്കടയിൽനിന്ന് ബാർസോപ്പോ, സിഗരറ്റോ വാങ്ങാനോ, താഴത്തെ നിലയിലെ അടുക്കളയിൽനിന്ന് ചായ കൊണ്ടുവരാനോ ആയി ആ പത്തുണ്ടു വയസ്സുകാരൻ നിരന്തരം ഒരു എലവേറ്ററിന്റെ യാന്ത്രികതയോടെ ചലിച്ചു. പതിനാറു പേരുള്ള ലോഡ്ജിൽ പകതി പേരും വെള്ളിയാഴ്ച വൈകന്നേരം സ്വലേ വിട്ടു. ബാക്കി യുള്ളവരാണ് ഇത്രയും ബഹളമുണ്ടാക്കന്നത്. വാതിലിന്നടുത്തിട്ട മേശക്കം പിന്നിൽ ലോഡ്ജിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഗോപാലമേനോൻ ഇരുന്നു. പത്തു മണിയാവുമ്പോഴേക്ക് ഓരോരുത്തരായി താഴേയ്ക്കിങ്ങിവന്ന് അവരവരുടെ സ്ഥാനം പിടിക്കം. തലമുടി പറ്റെ വെട്ടിയ സുരേഷ് ജനലിനരികിൽ. അയാളുടെ കൂട്ടുകാർ അനിലും നാഥനും അയാൾക്കെതിരെ. മൂന്നാം നമ്പർ മുറിയിലെ ജോസഫും വിമലും മറവശത്ത്. നാലിലെ ലക്ഷ്മൻ ഒറ്റക്ക് വേറൊരു മേശക്കം പിന്നിൽ. ഞായറാഴ്ച രാവിലെ എപ്പോഴും പട്ടം കടലയും ഇടിയപ്പവും മുട്ടക്കറിയും ആയിരിക്കം പ്രാതൽ. ഇതെല്ലാം പതിവുതെറ്റാതെ ഒരേ മട്ടിൽ ആവർത്തിച്ച ഒരു ഞായറാഴ്ചയും മറ്റൊരു ഞായറാഴ്ചയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല.

മേനോൻസ് ലോഡ്ജിൽ ഞായറാഴ്ച പതിവുകാർക്കവേണ്ട. ഒഴിവു ദിവസത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ പ്രാതൽ ഉണ്ടാക്കാൻ മെനക്കെടാത്ത കട്ടംബിനികൾ സ്റ്റീൽ പാത്രങ്ങളും സഞ്ചിക്കുമായി പറഞ്ഞയക്കന്ന കട്ടികൾ, യാത്രക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്ന് ഭീഷണിപ്പെട്ടത്തി വാടകയിനത്തിൽ കൂടുതൽ വാങ്ങിയ പണംകൊണ്ട് ചായ കടിക്കാനെത്തുന്ന ഓട്ടോറിക്ഷാ ഡ്രൈവർമാർ, കള്ളത്തലാസ് ഉപയോഗിച്ച് രണ്ടുകിലോ വർത്തമാനക്കലാസ് ഒരു കിലോ തൂക്കം കാണിച്ച് വിട്ടമ്മമാരെ കബളിപ്പിക്കന്ന കലാസു കച്ചവടക്കാർ... അങ്ങനെ ഏതാനം പേർ മാത്രമേ മാന്യന്മാരുള്ളു.

ആവർത്തനവിരസത മുഖച്ചായയാക്കി മാറ്റിയ ആ ലോഡ്ജിലേക്ക് ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ പത്തുമണിക്ക് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും ചെറുപ്പക്കാരിയും കടന്നവന്നു. പാന്റ്സും നീണ്ട കുപ്പള്ള ഷർട്ട് തിന്നാതെ പാന്റിന്റെ പുറത്ത് ഇടുമ്പോണ് വേഷം. ഷർട്ടിന്റെ തെക്കം വെക്കാതെ ബട്ടനിട്ടിരിക്കന്നു. ചെറുപ്പക്കാരി ഇത്തനിറമാണ്. സൗന്ദര്യത്തിനും വൈദ്ദ്ര്യത്തിനും ഇടയിൽ ആപൽക്കമായ തലനം കിടക്കുന്ന ആ മുഖം. ഇടതുകൈയിന്റെ അരികം പിടിച്ചു. ആ വേഷത്തിൽ നാഥൻ പുറത്തുപോവില്ല. പുത്തായി കല്യാണം കഴിച്ച ഒരു നാടൻ പെൺകട്ടി മുകളിൽ ഒറ്റക്കാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ മുകളിൽ കയറിപ്പോയത് മേനോന്റെ ധാർമികതക്ക്, ഒൗചിത്യബൊധത്തിന് പോറലേൽപ്പിച്ചു. അവളുടെ ഭർത്താവും സഹോദരനും അളു കണ്ടിലെന്ന ഭാവത്തിൽ താഴെ ഇരിക്കന്നതും അയാളെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഈ ചെറുപ്പക്കാരടെ പെരമാറ്റം ഒക്കെ ഒരു വിശേഷവിധിയാണ്.

സുരേഷും രാഘവനും അടക്കം പറഞ്ഞ് സംസാരിക്കകയാണ്. രണ്ടു പേരടെയും ഉലം ഗൗരവപൂർണമാണ്. ഇപ്പോൾ അനിലും അവരോടു കൂടിയിരിക്കന്നു. അയാളുടെ മുഖവും അതു പ്രസന്നമല്ല. എന്താണാവോ ഒരു വലിയ വിപത്ത് വന്നപ്പെട്ടാലെന്നപോലെ.

'എന്താ അളിയനം അളിയനും കുമ്പുകുമ്പുക്കണെല്ലാ?' മേനോൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

ചെടിച്ചട്ടികൾ തലയിലേറ്റി വിൽക്കാൻ നടക്കന്ന വയസ്സൻ തലച്ചുമട് ഇറക്കിവെച്ച് നെറ്റകയിൽ തിത്തമിക്കൊണ്ട് ഉള്ളിലേക്ക് വന്ന്, ഫാനിന്റെ ചുവട്ടിലായി ഒരു മേശക്കരികിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു.

'ഒരു ചായ എടുക്ക്. ഹൗ എന്തൊര ചൂട്. ആർക്കം വേണ്ടാത്ത ഈ സാധനം തലയിലേറ്റി നടന്ന ക്ഷീണിച്ചു.'

'എന്തേ ഒന്നം വിറ്റില്ലെ?'

'ആർക്കം വേണ. രാവിലെ ഏഴുമണിക്കതൊട്ട് തൊടങ്ങ്യ നടത്താ.'

'ഇപ്പോൾ ആർക്കം പൂക്കൾ വേണ. പൂച്ചെടികളം.' മേനോൻ പറഞ്ഞു. 'ആളുകളുടെ അഭിരുചി മാറിയിരിക്കന്നു. അവർക്ക് ടിവിയും വീഡിയോയും കൈമതി. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും അതിനു മുമ്പിൽ ത്തന്നെ.'

അതിനിടെ നാഥൻ ഇറങ്ങി വന്നന്നും അനിൽ അരിച്ചിരിച്ച് കോണിചൂവട്ടിലേക്ക് നടക്കന്നതും മേനോൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെല്ലാവരും ഇടി ആ പെൺകട്ടിയുടെ ഉറക്കം കളയും.'

'സാരമില്ല മേനോൻ. അവൾ ഉറങ്ങുകയല്ല.'

രാഘവനാണ്. അയാൾ അവിടെ വന്നതിനുശേഷം ആദ്യത്തെ സത്യം പറഞ്ഞു.

അവൾ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നില്ല. അവളുടെ ഉറക്കം എന്നേ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈകന്നേരങ്ങളിൽ കടിച്ചവന്ന് അവളെ ഭോഗം അകത്തുകയറി അൽപം മറവുള്ള മുലയിൽ ഒരു സിറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ച് ഇരിക്കയാണ് പതിവ്. വഴി അന്വേഷിക്കാൻ കയറിയവരായിരിക്കണം അവർ. ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുഖം എവിടെയോവെച്ച് കണ്ടുപരിചയമുള്ളപോലെ.

ഹാളിൽ പട്ടം കടലയും കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കന്നവരിൽ വളരെ അദ്ഭുതകരമായ പ്രതികരണങ്ങളാണങ്ങോയത്. ജനലിന്നരികെ ഇത്തന്ന് കടലയിൽ കഴച്ച പട്ട് ഒരു വായ അകത്താക്കിയതിന മീതെ ഒരു കവിൾ ചൂടാവ ഒഴിച്ച് ഇറക്കാൻ പറ്റാതെ, ഗ്ലാസ് വായിൽനിന്നെടുക്കാൻ പറ്റാതെ സുരേഷ് വെറുങ്ങലിച്ചു നിന്നു. അയാൾക്കൊരിക്കെ ഇത്തന അനിലും നാഥനും ഉട്ടുകാരന്റെ തള്ളിനിൽക്കന്ന കണ്ണുകളിൽ ഉറച്ചനിൽക്കുന്ന വസ്തു എന്താണെന്നറിയാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയും ആ ക്രിയയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. ജോസഫും വിമലും ആ കാഴ്ച അൽപം അമ്മയും ചെറിയ പെങ്ങളുമുണ്ട് ഒപ്പം. ഞാനവരുടെ വീട്ടിലച്ചേയിട്ടുണ്ട്. ഒറ്റമുറ്റാണാക്കൊണ്ട മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. നാലും അതോടങ്ങള്ള വെഷം എന്താന്ന് മനസ്സിലാക്കിട്ടില്ല. എനിക്കത്രേല്ല പ്രായള്ള. ചെലദിവസം വൈകന്നേരം അവര് ലോഡ്ജില് എന്റെ മുറില് വരും. കറച്ചന്നേരം ഇത്തന് തിരിച്ചപോവും. എന്നാലും ആകപ്പാടെ ഒരു മ്ലേഛമുള്ളതുപോലെ. ഞാൻ താമശ പറയുമ്പോ രണ്ടുപേരും ചിരിക്കംന്ന് മാത്രം.

ലമമേനോന്റെ ചോദ്യമുണ്ടായത്.

എന്താ വേണ്ടെന്ന്

അയാൾ ഉടനെ പ്രതിയുടെ നേർക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്ന വക്കിലിന്റെ നാടകീയതയോടെ, സുരേഷിനെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

'സുരേഷ്...'

ആഘാതത്താൽ സുരേഷിന്റെ വായിലെ പട്ടം കടലയും പായയും കൂടിയുള്ള മിശ്രിതം വയറ്റിലേക്കിറങ്ങിപ്പോയി.

ആ, സുരേഷിന്റെ ആളാണോ? ഗോപാലമേനോൻ പറഞ്ഞു. വയ്യ ഇരിമ്പ. സുരേഷ് എന്താണ് നോക്കി നിൽക്കണ്ടേ? തന്നെ അന്വേഷിച്ച് ആൾ വന്നിരിക്കണ്ടേ? കണ്ടിട്ലേ?

സുരേഷ് ഞെട്ടലിൽനിന്ന് മോചിതനായിത്തന്നു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റവന്നു. അപ്പോഴും വല്ലായ്മയോടെ നിന്നിത്തന്ന ചെറുപ്പക്കാരനോട് ചോദിച്ചു.

'താൻ എന്താണ് രാവിലെ വന്നതു? ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് വരാന്നല്ലേ പറഞ്ഞിത്തന്നതു?'

'രാവിലത്തെ ബസ്സിനവന്നു.' അയാൾ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ പെങ്ങളും അളിയനമാണ്. സുരേഷ്, ഗോപാലമേനോന് പരിചയപ്പെടത്തി.

'ആ, എന്നിട്ടാണോ താൻ പന്തം കണ്ട പെരച്ചാഴിയെപ്പോലെ നിന്നിത്തന്നതു? എടാ മണി, രണ്ടു ചായ എട്ക്ക്. തിന്നാൻ എന്താണ് വേണ്ടത്? പട്ടം കടലയും ഉണ്ട്. ഇടിയപ്പോം മുട്ടക്കറിംണ്ട്.

'ഒന്നം വേണ്ട. അയാൾ പറഞ്ഞു. ഒരു ഗ്ലാസ്സ് വെള്ളം മാത്രം.'

'എടോ സുരേഷ്, താൻ ഇവരെ തന്റെ മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോക. കഴിക്കാനുള്ളതൊക്കെ മണി അവിടെ കൊണ്ടുവന്നതരും. യാത്രകഴിഞ്ഞ ക്ഷീണമുണ്ടാകം.'

സുരേഷ് ആശ്വാസത്തോടെ, കൃതജ്ഞതയോടെ മേനോനെ നോക്കി.

അവർ മുകളിലേക്ക് പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേനോൻ പറഞ്ഞു.

'എന്തൊര നാണാ ആ പഹയന്. പെങ്ങൾവന്നതിനാണ്. ഇക്കണക്കിന് അയാള് കല്യാണം കഴിച്ച് കൊണ്ടത്തന്വൊ എന്തായിരിക്കം സ്ഥിതി?'

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അനിലും നാഥനും പട്ട് കഴിഞ്ഞ് ഇടിയപ്പത്തിൻമേൽ കൈവെക്കകയാണ്. ജോസഫ് സിഗരറ്റിന തിരികൊളുത്തി. എല്ലാം വീണ്ടും ശാന്തമായി. അപ്പോഴാണ് സുരേഷ് കോണിയിറങ്ങിവന്നത്.

'താനെന്തിനാടോ ഇപ്പൊ ഇറങ്ങിവന്നതു? മണിയെ വിളിച്ച പറഞ്ഞാപ്പോരായിത്തന്നോ? എന്താ തിന്നാൻ കൊടുത്തത്യക്കണ്ടു?'

'അവര്ടെ രാവിലത്തെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു. പുറത്ത് എവിടെന്നോ കഴിച്ചന്ന് പറഞ്ഞു. കറച്ചനേരം വിശ്രമിക്കണംത്രെ. രാവിലെ നേർത്തെ എണീറ്റ് ബസ് പിടിച്ചതല്ലെ.'

'അതെയതെ.' മേനോൻ കണ്ണിറുക്കി കാട്ടി. വിശ്രമിക്കട്ടെ. താൻ ഉപദ്രവിക്കാനൊന്നം പോണ്ട. അയാൾ ഒന്നനിർത്തി. പിന്നെ ഓർത്തുകൂട്ടം ചെല്ലപ്പെട്ടി തുറന്ന് വിസ്തരിച്ച് മുറുക്കാനുള്ള ശ്രമമായി. 'ഞാൻ മദിരാശിലായിരിക്കമ്പോ ഇത്തപോലെ...'

'ചതിച്ച' ജോസഫ് പറഞ്ഞു. മേനോൻ ഒരു കഥ പുറത്തെടുക്കന്നു.

മേനോന്റെ കഥകൾ ഒരു ദുരന്തമായിത്തന്നു. ജോസഫിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മേനോൻ കഥപറച്ചിൽ നിർത്തിയാൽ ലോഡ്ജിൽ ഇരപ്പാളുള്ളതിനേക്കാൾ ആൾക്കാർ താമസത്തിന വരും. മാത്രമല്ല കറച്ച് ചാർജ് കൂട്ടിയാലും സസന്തോഷം കൊട്ക്കാനം ആൾക്കാർ തയ്യാറാകും. താഴത്തെ റെസ്റ്റോറണ്ടിന്റെ കാര്യവും അത്തന്നെ. പക്ഷേ, മേനോൻ കഥപറച്ചിൽ നിർത്തുകയുണ്ടായില്ല. എല്ലാം മദിരാശികഥകളാണ്. ജീവിതവസന്തത്തിൽ മദിരാശി നഗരത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ അനഭവങ്ങൾ. മധുരിക്കന്നവ, കയ്പേറിയവ, എരിവും പുളിയും ഉള്ളവ. ആ ഓർമകളുടെ സാന്ദ്രനന്തിൽ ആ അറപതുകാരൻ ജീവിക്കന്നു. മക്കളില്ല. തളർവാതം പിടിച്ച ഭാര്യ മാത്രം.

'താനൊന്ന രസം കൊല്ലിയാണ് ജോസഫെ.' മേനോൻ പറഞ്ഞു. 'തനിക്ക് നല്ല കഥ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയില്ല.' നിസ്സഹായരായി നിൽക്കന്ന മറ്റള്ളവരെ നോക്കി അയാൾ തുടർന്നു. ഞാനിത്തപോലെ ഒരു ഗൗരവപൂർണമാണ്. ഇപ്പോൾ അനിലും അവരോടു കൂടിയിരിക്കന്നു. അയാളുടെ മുഖവും അതു പ്രസന്നമല്ല. എന്താണാവോ ഒരു വലിയ വിപത്ത് വന്നപ്പെട്ടാലെന്നപോലെ.

'എന്താ അളിയനം അളിയനും കുമ്പുകുമ്പുക്കണെല്ലാ?' മേനോൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

ചെടിച്ചട്ടികൾ തലയിലേറ്റി വിൽക്കാൻ നടക്കന്ന വയസ്സൻ തലച്ചുമട് ഇറക്കിവെച്ച് നെറ്റകയിൽ തിത്തമിക്കൊണ്ട് ഉള്ളിലേക്ക് വന്ന്, ഫാനിന്റെ ചുവട്ടിലായി ഒരു മേശക്കരികിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു.

'ഒരു ചായ എടുക്ക്. ഹൗ എന്തൊര ചൂട്. ആർക്കം വേണ്ടാത്ത ഈ സാധനം തലയിലേറ്റി നടന്ന ക്ഷീണിച്ചു.'

'എന്തേ ഒന്നം വിറ്റില്ലെ?'

'ആർക്കം വേണ. രാവിലെ ഏഴുമണിക്കതൊട്ട് തൊടങ്ങ്യ നടത്താ.'

'ഇപ്പോൾ ആർക്കം പൂക്കൾ വേണ. പൂച്ചെടികളം.' മേനോൻ പറഞ്ഞു. 'ആളുകളുടെ അഭിരുചി മാറിയിരിക്കന്നു. അവർക്ക് ടിവിയും വീഡിയോയും കൈമതി. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും അതിനു മുമ്പിൽ ത്തന്നെ.'

അതിനിടെ നാഥൻ ഇറങ്ങി വന്നന്നും അനിൽ അരിച്ചിരിച്ച് കോണിചൂവട്ടിലേക്ക് നടക്കന്നതും മേനോൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു.

'നിങ്ങളെല്ലാവരും ഇടി ആ പെൺകട്ടിയുടെ ഉറക്കം കളയും.'

'സാരമില്ല മേനോൻ. അവൾ ഉറങ്ങുകയല്ല.'

രാഘവനാണ്. അയാൾ അവിടെ വന്നതിനുശേഷം ആദ്യത്തെ സത്യം പറഞ്ഞു.

അവൾ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നില്ല. അവളുടെ ഉറക്കം എന്നേ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈകന്നേരങ്ങളിൽ കടിച്ചവന്ന് അവളെ ഭോഗം അകത്തുകയറി അൽപം മറവുള്ള മുലയിൽ ഒരു സിറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ച് ഇരിക്കയാണ് പതിവ്. വഴി അന്വേഷിക്കാൻ കയറിയവരായിരിക്കണം അവർ. ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മുഖം എവിടെയോവെച്ച് കണ്ടുപരിചയമുള്ളപോലെ.

ഹാളിൽ പട്ടം കടലയും കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കന്നവരിൽ വളരെ അദ്ഭുതകരമായ പ്രതികരണങ്ങളാണങ്ങോയത്. ജനലിന്നരികെ ഇത്തന്ന് കടലയിൽ കഴച്ച പട്ട് ഒരു വായ അകത്താക്കിയതിന മീതെ ഒരു കവിൾ ചൂടാവ ഒഴിച്ച് ഇറക്കാൻ പറ്റാതെ, ഗ്ലാസ് വായിൽനിന്നെടുക്കാൻ പറ്റാതെ സുരേഷ് വെറുങ്ങലിച്ചു നിന്നു. അയാൾക്കൊരിക്കെ ഇത്തന അനിലും നാഥനും ഉട്ടുകാരന്റെ തള്ളിനിൽക്കന്ന കണ്ണുകളിൽ ഉറച്ചനിൽക്കുന്ന വസ്തു എന്താണെന്നറിയാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കുകയും ആ ക്രിയയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. ജോസഫും വിമലും ആ കാഴ്ച അൽപം അമ്മയും ചെറിയ പെങ്ങളുമുണ്ട് ഒപ്പം. ഞാനവരുടെ വീട്ടിലച്ചേയിട്ടുണ്ട്. ഒറ്റമുറ്റാണാക്കൊണ്ട മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. നാലും അതോടങ്ങള്ള വെഷം എന്താന്ന് മനസ്സിലാക്കിട്ടില്ല. എനിക്കത്രേല്ല പ്രായള്ള. ചെലദിവസം വൈകന്നേരം അവര് ലോഡ്ജില് എന്റെ മുറില് വരും. കറച്ചന്നേരം ഇത്തന് തിരിച്ചപോവും. എന്നാലും ആകപ്പാടെ ഒരു മ്ലേഛമുള്ളതുപോലെ. ഞാൻ താമശ പറയുമ്പോ രണ്ടുപേരും ചിരിക്കംന്ന് മാത്രം.'

ജോസഫ് എഴുന്നേറ്റു. കോട്ടുവായിട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ പോണ്.'

'താനവിടെ ഇരിക്കെടോ,' മേനോൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. 'താനിനി മുകളിൽ പോയി അവരെ ശല്യം ചെയ്യണ്ട.'

ജോസഫ് മണിയോട് ഒരു സിഗരറ്റ് കൂടി വാങ്ങാൻ പറഞ്ഞു. ഇത്തന.

'അപ്പൊ ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നല് എന്താന്നുവച്ചാൽ, ഞാ, പെങ്ങളടെയും അളിയന്റെയും മുഖത്ത് സന്തോഷം ഇല്ലാത്തതിന്റെ കാരണം എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞപ്പോഴാ മനസ്സിലായത്. എനിക്കതന്നെ മനസ്സിലാക്കാമായിത്തന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ വങ്കൻ അതൊന്നം ഓർത്തില്ല. ഒറ്റ മുറിയിൽ അച്ഛനും അമ്മയും പെങ്ങളും അപ്പറത്ത് കിടക്കമ്പോൾ പൂതായി കല്യാണം കഴിഞ്ഞ ഇവര് ഇപ്പറത്ത് കിടന്ന് എന്തു ചെയ്യാനാണ്. കാര്യം കഷ്ടം തന്ന്യാണ്. ഞാനും കൂട്ടുകാരനും കറെ നേരം ആലോചിച്ച് ഒരു സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു. അടുത്ത പ്രാവശ്യം അവർ വന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സിനിമക്ക് ബുക്ക് ചെയ്തിട്ടുണ്ട് പോവാണ്ന്ന് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ വന്നന്നുവരെയ്ക്കും അവിടെ ഇരിക്കണമെന്നം പറഞ്ഞ് സ്ഥലം വിട്ടു. തിരിച്ച് ഒമ്പതു മണിക്ക് വന്നപ്പോൾ രണ്ടു പേരടെ മുഖത്തും ഒരു കള്ളച്ചിരി.'

'മേനോന്റെ കഥയിലപ്പടി നീലയാണല്ലോ.' ജോസഫ് പറഞ്ഞു.

'ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ മാത്രം വന്നിരുന്നവർ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടപ്രാവശ്യമായി. പിന്നെ മൂന്നപ്രാവശ്യം. അവർ വന്നാൽ ഞങ്ങൾ അങ്ങുമിനിറ്റ് നേരം സംസാരിച്ചിരിക്കം. പിന്നെ എന്തെങ്കിലും കാരണം പറഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങും. പലപ്പോഴും ബിച്ചിൽ പോയി ഇരിക്കയാണ് പതിവ്. എന്നും സിനിമക്ക് പോകാനുള്ള പണമൊന്നമില്ല അന്ന്.'

മേനോൻ നിർത്തി. അയാൾ ആലോചിക്കകയായിത്തന്നു. തന്റെ പെങ്ങളെപ്പറ്റി, അളിയനെപ്പറ്റി, അവർ പോയാൽ കിടക്കയിൽ വിണ്ടകിടക്കാറുള്ള ചരങ്ങൾ മൂല്യപ്രാധാന്യമായി. ആ പൂക്കൾ വലിച്ചെറിയാൻ കഴിയാതെ അയാൾ ഒരു സ്ഥിരപ്രാന്തിലിട്ടു കാണം. അപ്പൊ കറച്ച് എക്സ്ട്രാ വേണ്ടന്ന് പറഞ്ഞതാ. ഇവര് സമ്മതിക്കില്ലല്ലോ. ഞാൻ ബിഡി കൂട്ടം. ആൾക്കാരെ ഒക്കെ വരത്തും. നേരം നെറിയും ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ.'

'മിണ്ടരുത്.' മേനോൻ പറഞ്ഞു. 'നീ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയൊന്നം വേണ്ട. ഞാനിപ്പോൾ പോലീസിനെ വിളിക്കം. കാര്യമെന്താച്ചാൽ അള്ള് തുരുദക്ക പറ.'

പെട്ടെന്നവൾ കരയാൻ തുടങ്ങി.

'സാറെ, ഒരു നിവൃത്തിയില്ല്യാഞ്ഞിട്ടാ ഈ പണിക്ക് പോണ്ണ്. അല്ലെങ്കില് രണ്ടു മക്കളം പട്ടിണ്യാവും. രണ്ടു പേർക്കും പന്യാണ്. ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ പണം ആവശ്യാ സാറെ. അതോണ്ട് പറയണതാണ്. രാവിലെ ഒരിറക്ക് വെള്ളം കടിക്കാതെയാണ് ഇതിനെറങ്ങിത്തിരിച്ചത്. സാറ് പോലിസിനെയൊന്നം വിളിക്കല്ലെ. ഞാൻ പൊണ്ണൊള്ളാം.'

അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ട് മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ പോയി പകതി കത്തഴിഞ്ഞ സാരി ഉടുക്കാൻ തുടങ്ങി.

അപ്പോൾ അയാൾ കണ്ടു. പുഴിഞ്ഞ കിടക്കവറിയിൽ വാരിയിട്ടപോലെ വാടിയ മുലപ്പുക്കൾ. ഇതളുകളിൽ തവിട്ടനിറം ബാധിച്ച ചരങ്ങൾ പൂക്കൾ. അയാളുടെ നെഞ്ചിൽ ഒരു തേങ്ങൽ ഉരുണ്ടുകൂടി. അയാൾ മുറിക്കു പുറത്തുകടന്ന് കോണിയിറങ്ങി. കസേരയിൽ തന്റെ സ്ഥാനത്ത് പോയിരുന്നു. അയാൾ തളർന്നിരുന്നു. താൻ സ്വന്തം ഭാവനയാൽ കണ്ടിക്കൊട്ടിട്ടിരിക്കുന്നു. തേങ്ങുന്ന ഒരു മുഖം അയാളുടെ മനസ്സിൽ വന്നു. കത്തഴിഞ്ഞ സാരിയുടെ ഇടയിൽകൂടി കണ്ട നിറം മങ്ങി മിറിയ അടിപ്പാവാടയും. താൻ ഒരു പുരുഷനായതിൽ മേനോന് ലജ്ജതോന്നി. അവളുടെ മക്കളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞത് സത്യമായിരിക്കണം. തകർച്ചയുടെ വക്കിലെത്തിയ ഒരാൾ സത്യമേ പറയൂ. അവൾക്കിനി നഷ്ടപ്പെടാനൊന്നമില്ല.

മേനോൻ മണിയെ വിളിച്ച് രണ്ടു പ്ലേറ്റ് പട്ടം കടലയും പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. ഓരോ പടിയും അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ, വളരെ സാവധാനത്തിൽ അവൾ കോണിയിറങ്ങി വന്നു. അവൾക്ക് നടക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്.

'ഇവിടെ വാ.' മേനോൻ വിളിച്ചു.

'ഇതാ, ഇതു കൊണ്ടുപോയി മക്കളുടെ ഒപ്പം തിന്ന്.'

അയാൾ മേശവലിപ്പ് തുറന്നു. അന്നത്തെ വരവ് ഏകദേശം നാൽപത്തഞ്ചു ത്രപയുണ്ട്. ആ നോട്ടുകൾ വാരിയെടുത്ത് അയാൾ അവളുടെ നേരെ നീട്ടി.

അവൾ രണ്ടും വാങ്ങിയില്ല. നീട്ടിയ കൈകളും തേങ്ങുന്ന മുഖവുമായി ഗോപാലമേനോൻ ഇരിക്കെ പുറത്തെ വെയിലിന്റെ അസിശ്രമിതത്വത്തിലേക്ക്, ക്രൂരതയിലേക്ക് അവൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

□

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>